

opusdei.org

Vrúčne milovať svet

Kázeň svätého mons. Escriva de Balaguer na pôde Navarrskej univerzity 8.10.1967.

16.03.2006

Práve sme si vypočuli slávnostné čítania dvoch textov Svätého písma zaradené na 21. nedeľu posviatku Všetkých svätých. Účinky tohoto Božieho slova vás uvedú tam, kde vás chcem aj ja osloviť. Budú to slová kňaza, vyslovené pred veľkou rodinou Božích detí v jeho svätej Cirkvi. Slová, ktoré chcú mať nadprirodzený obsah, hlásať Božiu veľkosť a

váschcú pripraviť naúčinky
Eucharistie,ktorútu na
dnesNavarrskejuniverzite slávime.

Premýšľajtechvíľunadskutočnosťou,ktorú
svätúEucharistiu,posvätnúobet'TelaaKrv
teda najsvätejšiu
anajvýznamnejšiučinnosť,akúmy
ľudiamôžemevdakaBožejmilostiv
tomtoživotekonáť.

PrijaťTelo aKrvPán av
istomzmysleznamenáo dpútaťsaodnašich
pozemských ačasnýchväziebabyťs
Bohom už
nanebesiach,kdenámJežišKristuszotrieka
očia kdeuž
nebudeanismrt' anismútok,nárekanibolesť
(por. Zj. 21, 4)

Táto,takutešujúcaa
hlbokápravda,tento eschatologickývýznam
Eucharistie,akohovori ateológovia,byvšak
tomu vždy,
keďsaobjavilasnahapredstaviťkresťanskú
spiritualného,, ---jaby
sompovedalspiritualistického

---,prislúchajúcelen
čistým,mimoriadnymľuďom,ktorí
sanešpiniaopovrhovnutia
hodnýmivecamitohtosveta,aleboich
nanajvýštolerujúakoniečo,čonutneexistujú
žijeme na tejto zemi.

Keďsanavecipozerá takto,jediným
miestomkresťanskéhoživotasastávachrán
abyťkresťanomtedaznamenáchodiťdokost
ako
predsieňnebies,zatiaľčo zvyvyšoksvetasiide
vlastnoucestou.Kresťanskéučenie a
život v milosti by
satedazľahkadotklirušného
behuľudských dejín,alenikdy by sa s
nimi nestretlo.

Dnešnéhooktóbrovéhoránachystáme
konaťpamiatkuPánovhoutrpenia a
jednoduchopovieme
nietaktodeformovane
chápanémukresťanstvu.Zamyslitesanach
našejeucharistie,našej prejavenej
vdaky. Nachádzamesav
jedinečnomchráme;

mohli by sme povedať, že loďou je univerzitná
sála, reťabľom univerzitná knižnica; tam sú

Nedokazuje

vám takýto výpočet plasticky a nezabudnuteľný
všetdný život ?

Deti moje, tam, kde sú vaši bratia ľudia, tam, kde
miestová škola každodenného hostetávaní
Kristom. Uprostred najmateriálnejších poz
nachádzame miesto, kde sa musíme posväcovať

Hlásam, že to neprestajne slovami Písma svätého
je zlý, je predsa Jeho
stvorením, predsa naneho pozrel a videl, že je
Por. Gn 1, 7 a nasl. /.

Tomu ľuďia horobíme zlým

a ošklivým, svojimi hriechmi a svojou neverou
rozporom Božou vôľou.

Naopak teraz musíme novou istotou
pochopiť, že Boh vás volá, aby ste mu slúžili v
civilných, svetských a
hmotných činnostiach ľudského života. V
laboratóriách, na operačnom sále nemocnice,
kasárňach, na katedre univerzity, v
továrni, v dielni, na poli, doma. A v

každé z tohto
obrovského množstva práca
na každého čaka Boh. Majte na pamäti; v
najbežnejších situáciách jesť krytie čosvät
vás, aby to našiel.

Vysokoškolačom a robotníkom, ktorí
za mnou chodievali v tridsiatich
rokoch, som hovorieval, že musia
vedieť zhmotniť duchovný
život. Chcel som ich tak
odviesť od pokúšenia, ktoré bolo a je i
dnes také časté, že dvojité
život. Vnútornej život, život vzťahu s
Bohom na jednej strane a život
druhý, iný, odlišný a oddelený, život
rodinný, pracovný a spoločenský,
plný drobných pozemských
skutočností.

To nie, deti moje! Nemôže existovať
dvojaký život, nemôžeme byť
schizofrenickí ak chceme byť
kresťanmi. Je len jeden život z
tela a ducha a tento život musí byť ----- v
duši i v tele ----

svätý a plný Boha. Neviditeľného Boha nájdeme v najviditeľnejších a najhmotnejších veciach.

Niet inej cesty, deti moje. Buď dokážeme Pána nájsť vo svojom všednom živote, alebo ho nenájdeme nikdy. Preto vám môžem povedať, že naša doba potrebuje skutočnosť a danlivonajobyčajnejším situáciám vrátiť ich vznešený pôvodný zámer, dať ich do služieb Božieho kráľovstva, zduchovniť ich tým, že z nich urobíme prostriedok nášho trvalého stretávania s Ježišom Kristom a príležitosťou takémuto stretnutiu. Opravdivý kresťanský zmysel ---

hlásať zmŕtvychvstanie všetkého telesného --- sa vždy logicky stretával s odmietnutím telesného, bez toho, aby sa bál, že bude obvinený z materializmu. Je preto možné hovoriť o kresťanskom materializme, ktorý sa odvážne

stavia proti materializmom,ktorésú
duchu uzatvorené .

Čím inýmsú sviatosti --- stopy
vteleného Slova,ako hovorili
starovekí kresťania --- ako najjasnejší
prejav tejto cesty, ktorú Boh zvolil,
aby nás posvätil a priviedol do neba?
Nevidíte, že každá sviatosť je Božia
láska so všetkou jejtvorivoua
výkupnou silou, ktorá sa nám dáva
prostredníctvom hmotných
prostriedkov?Čím iným je táto
Eucharistia---už skoro začne --- ako
klaňania hodným Telom a Krvou
nášho Spasiteľa, ktorý sa námponúka
prostredníctvom úbohého
materiálna tohoto sveta – vína a
chleba --, *prostredníctvomčlovekom
vypestovaných plodov prírody*, akoto
pripomenulekumenický koncil? /
Gaudium et Spes,38 /

Teraz už chápeme, deti, že apoštol
mohol napísať:... --- *všetko je vaše, ale
vy ste Kristovi a Kristus Boží.* / 1.Kor.

4, 22-23. / Jedná sa o vzostupný pohyb, ktorý chce Svätý Duch, vliaty do našich sŕdc, vyvolať vo svete: zo zeme až k Pánovej sláve. A aby bolo jasné, že tomuto pohybu prislúcha aj to zdanlivo najprozaickejšie, sv. Pavel napísal tiež: *Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu.* / 1. Kor. 10,31 /

Toto učenie Svätého písma, ktoré je vyjadrené – ako viete – v samom jadre Opus Dei, vás má viesť k tomu, aby ste svoju prácu vykonávali dokonale, milovali Boha a ľudí tak, že svoju lásku vložíte do drobných vecí, z ktorých pozostáva váš obvyklý pracovný deň, a nájdete onú *božskú niečo*, ktoré sa skrýva v drobnostiach. Na najvyššom vhodnom mieste na tomto mieste verše kastilského básnika:

Len pokojne a poriadne: / urobiť veci dobre / na tom záleží. / Nestačí len ich urobiť. (A. Machado, *Poestas*

*completas, CLXI -- Proverbios
ycantares, XXIV, Espasa-Calpe,
Madrid 1940.*

Ubezpečujem vás, deti moje, že ak
nejaký kresťan s láskou vykonáva tu
najmenej významnú každodennú
činnosť, prekypuje jeho skutok Božím
významom. Preto som vám opakoval,
doslova som do vás vtíkal, že
kresťanské povolanie spočíva v tom,
že z každodennej prózy sa tvoria
verše. Zdá sa nám, deti moje, že na
obzore splývajú nebesia a zem. Ale
nie, miestom, kde sa naozaj spojujú,
je vaše srdce, ak sväto prežívate
obyčajný život...

Práve som povedal : žiť sväto
obyčajný život. Týmito slovami
naznačujem celý program vášho
kresťanského konania. Zanechajte
teda snívanie, falošný idealizmus,
fantazírovanie, to, čo
nazývam *mystický kiežbyzmus* – kiež
by sa bol neoženil, kiež by som

nemal toto povolanie, kiež by som bol zdravší, kiež by som bol mladý, kiež by som bol starý!--, a skromne sa obráťte k najhmotnejšej a najbezprostrednejšej skutočnosti. Tam je Pán: *Pozrite na moje ruky a nohy*, povedal vzkriesený Kristus, *že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa ! Vedďuch nemá mäso a kosti – a vidíte, že ja mám..*/Lk24,39 /

Mnoho aspektov svetského prostredia, v ktorom sa pohybujete, sa vám na základe týchto právd osvetlí. Pomyslite napríklad na to, ako pôsobíte v spoločenskom živote ako občania. Človek, ktorý vie, že svet – a teda nie len chrám – je miestom jeho stretávania s Kristom, tento svet miluje, snaží sa získať dobrú intelektuálnu a profesionálnu výbavu a celkom slobodne si vytvára názor na problémy existujúce v prostredí, v ktorom sa pohybuje, a prijíma v dôsledkutoho vlastné rozhodnutia, ktoré vychádzajú –

pretože sú to rozhodnutie kresťana – tiež z osobnej reflexie, ktoré sa pokorne snaží v týchto malých i veľkých detailoch života nájsť Božiu vôľu.

Ale tomuto kresťanovi nikdy ani len nenapadne veriť alebo hovoriť, že zostupuje z chrámu do sveta, aby reprezentoval Cirkev, že jehoriešenia sú *katolíckymi riešeniami* týchto problémov! To totiž nejde, deti moje! To by bol klerikalizmus, *oficiálny katolicizmus*, alebo ako to chcete nazvať. V každom prípade je to znásilňovanie prirodzenej povahy vecí. Musíte všade šíriť opravdivú *laickú mentalitu*, ktorá vedie k trom záverom:

--- musíme byť dostatočne čestní, aby sme na seba mohli vziať ťarchu vlastnej zodpovednosti;

--- musíme byť dostatočne kresťanmi, abysme bolischopní rešpektovať bratov vo viere, keď navrhujú iné

riešenia, aké sú tie naše a o ktorých sa dá diskutovať;

--- musíme byť dostatočne katolíckmi, aby sme nevyužívali našu Matku Cirkev a nezaplietali ju do svojich svetských straníckych zrážok.

Je zrejmé, že na tomto poli, ani na žiadnom inom, by ste nemohli uskutočňovať tento program a sväto prežívať všedný život, netešili sa takej slobode, ktorú vám priznáva Cirkev a súčasne vašu dôstojnosť mužov a žien stvorených k Božiemu obrazu. Osobná sloboda je v kresťanskom živote zásadnou vecou. Ale nezabúdajte, deti moje, že hovorím vždy o zodpovednej slobode.

Vnímajte teda moje slová tak, ako ich hovorím. Ako výzvu, aby ste využívali – nielen v naliehavých prípadoch ale denne! – svoje práva a šľachetne plnili svoje povinnosti ako občania – v politickom, ekonomickom, v univerzitnom,

profesionálnom živote – a udatne prijímali všetky dôsledky slobodných rozhodnutí a svoju osobnú nezávislosť. A táto *kresťanská mentalita* vám umožní vyhnúť sa každej neznesiteľnosti, každému fanatizmu a – teraz to poviem pozitívne – privedie vás k tomu, že budete v mieri žiť so všetkými svojimi spoluobčanmi a tiež zlepšovať spoločné životné podmienky v rôznych oblastiach života spoločnosti.

Viem, že nemusím opakovať, čo som počas toľko rokov neustále hovoril. Učenie o občianskej slobode, spolužitia vzájomnom pochopení je veľmi dôležitou súčasťou posolstva, ktoré šíri Opus Dei. Mám azda znovu opakovať, že muži a ženy, ktorí chcú slúžiť Kristovi v Božom Diele, sú jednoduchorovnakými občanmi ako všetci ostatní, ktorí sa s vážnou zodpovednosťou – až do najkrajnejších dôsledkov – snažia žiť svoje kresťanské povolanie?

Moje deti neodlišuje od ich spoluobčanov nič. Naopak, okrem viery nemajú nič spoločné s členmi rehoľných kongregácií. Mám rád rehoľníkov a chovám úctu a obdiv k ich klauzúre, ich apoštolátom, ich opusteniu sveta – ich *contempus mundi* --,ktoré sú v Cirkvi ďalšími znakmi svätosti. Ale Pán mi nedal rehoľné povolanie a želať siich pre seba by bolo narušením rádu. Žiadna moc na zemi mňa nemôže prinútiť, aby som bol rehoľníkom, rovnakoako mňa žiadna moc nemôže donútiť k uzavretiu manželstva. Som svetský kňaz: kňaz Ježiša Krista, vrelo milujúcisvet.

Kto sú tí, ktorí nasledovali Ježiša Krista spolu so mnou, úbohým hriešnikom? Malé percento kňazov, ktorí predtým vykonávali laickú profesiu alebo remeslo. Veľké množstvo svetských kňazov z mnohých diecéz sveta, ktorí potvrdzujú svoju poslušnosť voči

príslušným biskupom i svoju lásku a zväčšujú účinnosť svojej práce v diecéze, ktorí majú ako na kríži ruky vždy roztvorené dokorán, aby sa im do srdca vošli všetky duše; sú to kňazi, ktorí sú ako ja uprostred ulice, žijú vo svete a svet milujú. A konečne je to veľké množstvo mužov a žien rôznych národností, jazykov a rias, ktorí vykonávajú svoju profesiu (väčšina z nich sú ženatí a vydaté, tí ostatní nie), zúčastňujú sa spolu svojimi so svojimi spoluobčanmi na vážnej úlohe urobiť spoločnosť tohoto času ľudskejšiu a spravodlivejšiu, na ušľachtilom každodennom boji, a s osobnou zodpovednosťou – opakujem – prežívajú po boku ostatných ľudí úspechy a neúspechy, keď sa snažia plniť svoje povinnosti a uplatňovať svoje sociálne a občianske práva. A to všetko naprosto prirodzene, ako každý svedomitý kresťan, bez stopy mentality vyvolencov; sú súčasťou celku s ostatnými a snažia sa zachytiť

božské lúče, ktoré sa odrážajú i v tých najobyčajnejších skutočnostiach.

Taktiež práce, ktoré vykonáva Opus Dei ako celok, majú výlučne svetskú povahu: nie sú to cirkevné diela. Nevedie ich žiadny zástupca cirkevnej hierarchie. Sú to práce, humanitného, kultúrneho, sociálneho charakteru, vytvárané občanmi, ktorí sa ich snažia preniknúť svetlom evanjelia a zapáliť Kristovou láskou. Objasní vám to jeden príklad: Opus Dei nechce a nikdy nebude chcieť riadiť diecézne semináre, kde biskupi *ustanovení Duchom svätým*/Sk 20,28 /pripravujú budúcich kňazov.

Naopak Opus Dei stará sa o vzdelávacie strediská pre robotníkov a roľníkov, základné, stredné a vysoké školy a o mnoho iné najrôznejšie činností po celom svete, pretože jeho apoštolské úsilie je – ako

som napísal pred mnohými rokmi –
morom bez brehov.

Ale prečo by som sa mal o tejto veci
ďalej šíriť, keď sama vaša prítomnosť
je jasnejšia ako najdlhší príhovor?
Vy, priatelia Navarrskej univerzity,
ste súčasťou ľudu, ktorý vie, že je
povinný podieľať sa na rozvoji, ku
ktorému prislúcha. Vaša srdečná
podpora, vaša modlitba, vaša obeť a
váš prínos sa neuberajú v koľajach
konfesijného katolicizmu. Keď
spolupracujete, ste jasným
svedectvom správneho občianskeho
vedomia, usilujúce sa o spoločné
svetské dobro; dosvedčujete, že
univerzita sa môže zrodiť z energie
ľudu a môže byť ľuďom podporovaná.

Ešte raz chcem pri tejto príležitosti
poďakovať za pomoc, ktorú
poskytujú našej univerzite mesto
Pamplona, veľký a silný navarrský
kraj, priatelia pochádzajúci z celého
Španielska i – Nešpanieli, ba i

nekatolíci a nekresťania, ktorí pochopili zámer a ducha tohoto diela a dávajú to najavo skutkami.

Im všetkým vďačíme za to, že univerzita je stále živším ohniskom občianskej slobody, intelektuálnej pripravenosti a profesionálnej súťaživosti a podnetom pre ostatné vysoké školstvo. Vaša šlachetná obeť tvorí základ univerzálneho diela, ktoré usiluje o rozvoj ľudských vied, sociálny vzostup ľudí a výchovu vo viere.

To, čo som práve teraz povedal, jasne pochopil navarrský ľud, ktorý vidí vo svojej univerzite takisto faktor ekonomického a predovšetkým sociálneho vzostupu celej oblasti, ktorý umožnil toľkým jeho deťom prístup k intelektuálnym profesiám, ktorý by bol inakšie len obťažný a veľa ráz nemožný. Chápanie úlohy, ktorú univerzita zohrá v ich živote, určite motivovalo

ich podporu, ktorú Navarra už od samého začiatku dostávala: podporu, ktorá bez pochyby bude deň od dňa silnejšia a nadšenejšia.

Uchovávam si nádej, opretú o dobré dôvody a o skutočnosti existujúce v mnohých krajinách, že príde chvíľa, kedy španielsky štát prispeje svojim dielom k uľahčeniu nákladov na činnosť, ktorá nesleduje nijaký súkromný prospech, ale je naopak plne zasvätená službe spoločnosti a snaží sa účinne pracovať na súčasnej a budúcej prosperite zeme.

A teraz mi, synovia a dcéry, dovoľte, aby som sa zastavil u ďalšieho --- mimoriadne podstatného --- aspektu každodenného života. Mám na mysli ľudskú lásku, čistú lásku medzi mužom a ženou, snúbenectvo, manželstvo. Musím znovu povedať, že táto svätá ľudská láska nie je len niečím, čo sa len povoľuje a toleruje popri pravých duchovných

aktivitách, podsúvajú falošné spiritualizmy, o ktorých som sa už zmienil. Slovom i písmom kážu opak už štyridsať rokov, a už to začínajú chápať i tí, ktorí tomu nerozumeli.

Láska, ktorá vedie k manželstvu a rodine taktiež môže byť nádherná Božia cesta, povolaním, prostriedkom, k plnému odovzdaniu sa nášmu Bohu. Robte veci dokonale, pripomenul som vám, vkladajte lásku i do drobných činností pracovného dňa, odhaľujte --- opakujem--- onobožské *niečo*, ktoré sa skrýva v maličkostiach: celé toto učenie nachádza nevšedné miesto v životnom priestore, kam prislúcha ľudská láska.

Vy, profesori, študenti a všetci, ktorí venujete svoju prácu Navarrskej univerzite, to viete: zveril som vaše lásky pod ochranu Panne Márii, Matke krásnej lúbości. A tam, v univerzitnom *campuse*, máte

kaplnku, ktorú sme so zbožnosťou postavili, aby sa v nej zlievalivaše modlitby a obete onej nádhernej a čistej láske, ktorú Mária žehná.

Lebo „*neviete, že vaše telo je chrámom Ducha svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatríte sebe?*“ / 1 Kor 6,19 / Koľkokrát len pred sochou Panny Márie, Matky krásnej lúbości, odpoviete s radostným prisviedčaním na apoštolovu otázku: Áno, vieme to a chceme to s tvojou mocnou pomocou žiť, ó Panna Mária, Matka Božia!

Kontemplatívna modlitba vo vás vytryskne vždy, keď sa zamyslíte nad touto pôsobivou skutočnosťou: niečo tak hmotného ako je moje telo, si Duch svätý vybral za svoj príbytok..., už nepatrím sám sebe..., moje telo a moja duša --- celá moja bytosť --- prináležia Bohu ... A táto modlitba prinesie mnoho praktických plodov, ktoré budú dôsledkom toho,

k čomu vyzýva sám apoštol:

Oslavujte teda Boha vo svojom tele!./
1Kor6,20/

Na druhej strane vám musí byť jasné, že len u tých, ktorí chápu a oceňujú v celej hĺbke to, čo sme si teraz povedali o ľudskej láske, sa môže vynoriť ono druhé neopísateľnépochoopenie, o ktorom hovorí Ježiš / por. Mt19,11 /, ktoré je čistým darom Božím a povzbudzuje k odovzdaniu tela i duše Pánu, k odovzdaniu nerozdeleného, celého srdca, bez prostredníctva pozemskej lásky.

Musím už končiť, deti moje. Povedal som vám na začiatku, že moje slová by vám chceli povedať niečo o Božej veľkosti o Božom milosrdenstve.

Myslím, že som to splnil, keď som hovoril o svätom prežívaní každodenného života: pretože svätý život uprostred svetskej skutočnosti --- neokázalý, prostý, opravdivý -- ,

nie je tovari najdojemnejší prejav
magnalia Dei / Sir18,5 /,tolko
úžasných prejavov milosrdenstva,
ktoré Boh vždy spôsoboval a
neprestáva účinkovať, aby spasil
svet ?

Teraz vás spolu so žalmistom prosím,
aby ste sa pripojili k mojej modlitbe a
chvále: *Magnificate Dominum
mecum, et extollamus nomen eius
simul/Žalm34/4/*, velebte so mnou
Pána, oslavujme spoločne jeho meno.
Inými slovami, deti moje, žime z
viery.

Vezmime štít viery, prilbu spásy a
meč ducha, ktorým je Slovo Božie.
Tak nás vyzýva apoštol svätý Pavol
vo svojom liste Efezanom/ *Ef6,11 a
nasl. /*, z ktorého sme pre chvíľou
liturgicky čítali.

Žime z viery, čnosti, ktorú my
kresťania tolko potrebujeme,
mimoriadne v tomto roku viery,
ktorý vyhlásil náš milovaný Svätý

otec, pápež Pavol VI. Bez viery totiž chýba samotný základ na posväcovanie bežného života.

Žime z viery v týchto okamžikoch, pretože sa blížime k *mysterium fidei* / 1.Tim 3,9 /, k svätej Eucharistii, pretože sa budeme zúčastňovať Pánovej Paschy, ktorá zhrňuje a uskutočňuje Božie milosrdenstvo voči ľuďom.

Z viery, deti moje, aby sme vyznali, že za niekoľko okamžikov sa na tomto oltárnom kameni obnoví *dielo nášho Vykúpenia* / Sekreta z 9. nedele po svätodušných sviatkoch /. Z viery, aby sme zakúsili lahodnosť *Creda* a pocítili u tohoto oltára a v tomto spoločenstve prítomnosť Krista, ktorý z nás robí *cor unum et anima una* / Sk4,32 /, jedno srdce a jednu dušu a premieňa nás v rodinu, v Cirkev, jednu, svätú, katolícku, apoštolskú a rímsku, čo pre nás znamená to isté čo všeobecná.

A konečne z viery, milovaní synovia
a dcéry, aby sme dokázali svetú, že
toto všetko nie sú obrady slová, ale
božská skutočnosť, až vydáme
ľudomsvedectvo posväcovaného
života každodennosti, v mene Otca i
Syna i Ducha svätého a Panny Márie.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/vrucne-milovat-svet/](https://opusdei.org/sk-sk/article/vrucne-milovat-svet/)
(30.03.2026)